Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 191 815 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit de stad Gyumri waar u een winkel uitbaatte. U ondervond er problemen met de familieclan van V. G. (…), de burgemeester van Gyumri. In 2008 zocht K. G. (…), de neef van V. (…), toenadering tot uw zus. U en uw zus waren hier tegen omdat de familie G. (…) een heel slechte reputatie hebben en behoren tot de criminele wereld. De G.'s (…) konden niet toestaan dat iemand zich tegen hen keerde en u had vaak woordenwisselingen met hen. In 2008 vonden er ook burgermeesterverkiezingen plaats in Gyumri en S. G. (…), de zoon van V. (…), wou dat u en uw personeel voor zijn vader zouden stemmen. U werd toen bedreigd en geïntimideerd door leden van de clan. Ook brachten ze schade toe aan uw winkel. In mei 2008 was u met de wagen op weg naar huis toen u door S. (…) en K. (…) en hun bende tegen werd gehouden. U

werd zwaar mishandeld en verloor het bewustzijn. U werd wakker in een hospitaal in Gyumri. U werd er ondervraagd door een politieagent bij wie u een schriftelijke klacht indiende. Een half uur later kwam de politiechef u opzoeken. Hij verklaarde u gek dat u tegen de G. (…) clan een klacht indiende en zei dat niemand naar u zou luisteren. Uw vader bracht u over naar een hospitaal in Erevan. U werd er twee weken opgenomen en o.a. behandeld voor 24 breuken in uw gezicht. Hierna ging u inwonen bij familie in het dorp Shirak. Meer dan een jaar later voelde u zich fysiek hersteld en dacht u dat de gemoederen in Gyumri zouden bedaard zijn waarop u terug in Gyumri, deze keer in de Ghukasyanstraat, ging wonen. U baatte er een winkel uit. U had ondertussen uw vrouw S'. (…) leren kennen met wie u op 06/01/2010 een religieus huwelijk aanging. In mei 2010 kwamen S. (…) , K. (…) en enkele van hun vrienden in uw winkel langs. Ze beledigden u en zeiden of u soms dacht dat u van hen kon vluchten. U werd er door K. (…) in uw fysieke integriteit aangetast. Hierna schoot S. (….) voor uw voeten waarna ze wegreden. U probeerde per brief de president van uw land op de hoogte te brengen maar dit bleef zonder gevolg. Kort voor uw vlucht uit Armenië trad u officieel in het huwelijk met uw vrouw. Op 28/07/2010 vroeg u samen met uw vrouw S'. G'. (…) (O.V. (…)) en uw zus N. P. (…) (O.V. (…)) asiel aan in België. Op 10/01/2011 werden jullie gerepatrieerd naar Italië. Ten gevolge van administratieve problemen betreffende jullie kind werden u en uw vrouw teruggestuurd naar België waar jullie asielaanvraag verder werd behandeld. U en uw vrouw zijn in het bezit van de volgende documenten: uw rijbewijs, geboorteakte, legerboekje, Belgische medische attesten, uw Belgische rijbewijs, een badge van uw werk in België, de geboorteakte van uw vrouw en kinderen, jullie huwelijksakte, de overlijdensakte van jullie eerste kind, en een diploma van uw vrouw.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en deze van uw vrouw blijkt dat u geviseerd werd door leden van de G. (…) clan in Gyumri. Na een vergelijking van jullie opeenvolgende verklaringen dienen er echter ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan jullie relaas.

Zo bleek aanvankelijk uit de verklaringen van uw vrouw (vrouw CGVS I p. 13) wat betreft de aanval op u in uw winkel van mei 2010 dat uw moeder en oma toen aanwezig waren in jullie nabij gelegen woning, dat uw oma uw belagers heeft zien binnengaan in de winkel, dat uw belagers 2 à 3 minuten in uw winkel zijn gebleven, dat uw vrouw toen naar buiten rende en uw belagers op dat moment aan het instappen waren in hun wagens. U daarentegen stelt (CGVS p. 12) dat uw belagers toen zo'n 30 à 40 minuten aanwezig waren in uw winkel, hetgeen absoluut niet te rijmen valt met de verklaringen van uw vrouw. Meer nog, u meent ook dat uw vrouw uw belagers toen niet heeft gezien, u bent niet zeker of uw moeder toen thuis was, u kan zich niet herinneren of er nog andere personen toen thuis waren, en u weet niet of iemand ervan getuige was dat leden van de G. (…) clan toen uw winkel binnengingen (CGVS p. 12 & 19), hetgeen wederom niet te rijmen valt met hetgeen uw vrouw hieromtrent verklaarde. Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat echtgenoten eensluidende verklaringen kunnen afleggen over gebeurtenissen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. Uw motivering dat u zich niet geïnformeerd heeft of er getuigen waren van de inval in uw winkel weet niet te overtuigen. Aangezien blijkens de verklaringen van uw vrouw uw oma hiervan getuige was, is het onaannemelijk dat jullie hierover totaal geen communicatie zouden voeren. Tijdens haar tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 3-4) legt uw vrouw dan weer andere verklaringen af. Zo stelt uw vrouw dat zij uw belagers toen niet heeft gezien en antwoordt uw vrouw op de uitdrukkelijk vraag of ze S. (…) of andere van uw belagers zag wegrijden, ontkennend, hetgeen bezwaarlijk overeenkomt met haar eerdere beweringen. Uw vrouw stelt ook dat ze niet weet of uw oma toen iets heeft gezien en verklaart dat ze daar met uw oma niet heeft over gesproken, hetgeen wederom in schril contrast staat met haar eerdere beweringen. Bij confrontatie met haar aanvankelijke verklaring dat uw oma getuige was van de inval in uw winkel, stelt uw vrouw (vrouw CGVS II p. 5) dat ze het zich niet herinnert hetgeen niet kan worden aanvaard. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat indien een dergelijk ingrijpend incident, waarbij er schoten werden gelost, zich zou voorgedaan hebben uw vrouw gelijklopende verklaringen hieromtrent zouden afleggen.

Verder verklaart uw vrouw tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS (vrouw CGVS I p. 13-14) dat jullie na de aanval van mei 2010 een brief hebben gestuurd naar de president van Armenië waarna jullie één week later per brief van hem het antwoord kregen dat hij zich niet zal moeien en jullie zich dienden te wenden tot de burgemeester. Toen jullie dit antwoord van de president kregen stelt uw vrouw dat het geen zin meer had om elders te proberen en vroeg u aan uw vriend om papieren in orde te maken om het land te kunnen verlaten. U ontkent echter (CGVS p. 10) dat jullie toen een antwoord van de president zouden ontvangen hebben. Bij confrontatie met de verklaringen van uw vrouw stelt u (CGVS p. 20) dat dit onmogelijk is en dat u dit anders wel zou geweten hebben, hetgeen echter geen verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid gelet op de gedetailleerde verklaringen van uw vrouw omtrent de inhoud van het schriftelijk antwoord van de president. In het kader van haar tweede gehoor stelt uw vrouw dan weer (vrouw CGVS II p. 5) dat jullie op jullie brief nog steeds geen antwoord

hebben gekregen van de president. Bij confrontatie stelt uw vrouw (vrouw CGVS II p. 5) dat jullie geen antwoord hebben gekregen en kan ze zich niet herinneren waarom ze eerder stelde wel een antwoord van de president te hebben ontvangen. Ook hier kan worden verwezen naar de details die uw vrouw gaf tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS over de inhoud van de brief van de president als ook over de gevolgtrekking die jullie hierna deden, nl. nergens meer hulp zoeken en documenten regelen om het land te kunnen verlaten, zodat niet kan begrepen worden dat zij tijdens haar tweede gehoor voor het CGVS dermate tegenstrijdige verklaringen over aflegt.

Ook verklaart u (CGVS p. 8) dat u na de aanval van mei 2008 in het hospitaal van Gyumri werd ondervraagd door een politieagent bij wie u een schriftelijke klacht indiende. Bij de DVZ stelde u hieromtrent (Vragenlijst DVZ pt. 3.5) dat de politiechef dezelfde dag nog bij u langskwam om te vragen om uw klacht in te trekken. Voor het CGVS ontkende u echter uitdrukkelijk als zou de politiechef u toen gevraagd hebben om uw klacht in te trekken. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 19) dat de politiechef u zei om geen klacht in te dienen omdat het geen zin had, hetgeen echter van een andere orde is dan een uitdrukkelijke vraag van de politiechef om uw klacht in te trekken.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u en uw vrouw hebben gelogen omtrent jullie vluchtroute uit Armenië. Zo stelden jullie aanvankelijk (DVZ Overnameverzoek pt. 19-21 & 27-28) dat jullie op 21/07/2010 het vliegtuig namen van Erevan naar Minsk (Belarus) van waar jullie op 24/07/2010 in een wagen door een smokkelaar naar België werden gebracht. Jullie stelden nooit een visum te hebben aangevraagd en dat jullie paspoort door de smokkelaar was in beslag genomen. Uit de informatie waarover DVZ beschikte bleek echter dat jullie op 14/07/2010 een Italiaans visum hadden verkregen en op 24/07/2014 met een vliegtuig naar Praag zijn gereisd. Toen u asiel aanvroeg waren jullie nog in bezit van jullie paspoort maar zouden jullie dit verloren hebben toen jullie naar Italië werden gerepatrieerd. Gevraagd naar de reden waarom jullie logen over jullie vluchtroute verklaart u (CGVS p. 15) dat jullie bang waren dat de clan van G. (…) zouden weten waar jullie verblijven, hetgeen echter niet kan worden aanvaard en evenmin aannemelijk is. Het indienen van een asielaanvraag impliceert immers een uiting van vertrouwen in de autoriteiten van het gastland en in de bescherming die deze bieden. Daarenboven geschiedt de behandeling van een asielaanvraag in alle discretie en vertrouwen zodat uw beweerde vrees geen aanvaardbare reden kan zijn om in het onthaalland valse informatie omtrent het vluchtrelaas en de gebruikte documenten te geven. Op een asielzoeker rust ook de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Duidelijkheid verschaffen omtrent de reisweg is immers van primordiaal belang voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Het belang van de juiste toedracht kan niet genoeg benadrukt worden, het betreft immers de plaats en de tijd waar u de bron van uw vrees situeert. Door opzettelijk jullie internationaal paspoort achter te houden voor de asielinstanties en daarenboven een fictieve reisweg en fictieve reisdata op te geven, ondergraven jullie niet enkel de geloofwaardigheid van jullie relaas als ook jullie algemene oprechtheid.

Volgens uw verklaringen (CGVS p. 11) werd de asielaanvraag van uw zus N. P. (…) (O.V. (…)) door de bevoegde Italiaanse autoriteiten afgehandeld en zou ze er na haar gehoor verblijfsdocumenten hebben bekomen. Uw advocaat verklaarde (vrouw CGVS I p. 15) dat uw zus erkend is als vluchteling in Italië en dat hij u hiervan een bewijs heeft gevraagd. Bij bevraging blijkt echter dat u niet weet of uw zus er werd erkend als vluchteling en geen bewijzen hieromtrent te hebben, en stelt u dat u er zich niet zo in heeft verdiept, hetgeen toch merkwaardig is aangezien zij volgens uw beweringen net zoals u ook geviseerd werd door de G. (…) clan. Wat er ook van is, er moet opgemerkt worden dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, hetgeen in casu is gebeurd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw rijbewijs, geboorteakte, legerboekje, uw Belgische rijbewijs, een badge van uw werk in België, de geboorteakte van uw vrouw en kinderen, jullie huwelijksakte, de overlijdensakte van jullie eerste kind, en een diploma van uw vrouw, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist maar geen informatie leveren over jullie beweerde problemen in Armenië.

In de Belgische medische attesten dd. 31/08/2010, 07/09/2010, 20/01/2015, 09/02/2015, 13/02/2015, 18/05/2015, 10/08/2015, 18/02/2016 en 03/11/2016 wordt melding gemaakt dat u voor

psychiatrische behandeling werd gehospitaliseerd voor uw depressieve toestand n.a.v. het overlijden van jullie kind en de problematische zwangerschap van uw vrouw. Er dient begrip te worden opgebracht voor de problemen die u en uw vrouw ten gevolge hiervan ondervonden en de impact dat dit op jullie had. Ondertussen bent u in behandeling waardoor u zich rustig voelt en heeft u werk gevonden in België (CGVS p. 2 & 4) waaruit blijkt dat uw toestand min of meer genormaliseerd is. De depressieve toestand waar u toen in verkeerde biedt aldus geen verklaring voor de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden tussen jullie opeenvolgende verklaringen. In het medisch attest dd. 30/11/2016 worden enkele afwijkingen aan de rechterkant van uw gelaat omschreven maar dit levert geen informatie over de door uw beweerde omstandigheden dat u deze zou opgelopen hebben. Het medisch attest dd. 20/01/2015 vermeldt ook dat u door recente gewelddadige voorvallen in uw dorp waar u van afkomstig bent een grote angst heeft opgelopen en het dan ook evident is dat dit uw geheugen- en concentratieproblemen kan verklaren. Het medisch attest dd. 03/11/2016 vermeldt ook dat u psychotrope medicijnen inneemt die een verklaring biedt voor de geheugen- en concentratieproblemen die u ondervindt. Voor wat deze attesten betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen verklaren. Uit deze attesten blijkt immers niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. In dit verband kan er trouwens op gewezen worden dat uit een analyse van uw gehoorverslag van het CGVS blijkt dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen (bv. over de oorzaak van uw problemen, de aanval op u in 2008 en 2010, uw diverse opleidingen en werkzaamheden) en beschrijvingen (namen, data, plaatsen, e.d.) af te leggen (zie CGVS p. 6-12). Bovendien moet opgemerkt worden dat de eventuele problemen die u zou ondervinden geen uitleg biedt voor de ernstige tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw. Ook biedt het geen verklaring waarom u en uw vrouw bij aankomst logen over jullie vluchtroute en jullie internationaal paspoort voor de bevoegde asielinstanties achterhielden. Alhoewel er in het attest dd. 20/01/2015 gesuggereerd wordt dat uw psychologische toestand in verband zou kunnen staan met de door in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen, kan dit niet met zekerheid worden vastgesteld. Deze attesten bevatten immers slechts summiere informatie over uw vervolgingsvrees, die enkel gebaseerd kan zijn op uw verklaringen en aldus geen objectieve bewijswaarde heeft. Deze attesten vormen aldus geen bewijs dat uw psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten. Hierbij moet worden opgemerkt dat uit het attest dd. 07/09/2010 blijkt dat u reeds sinds 2001 angstig en depressief bent en het aldus mogelijk is dat andere feiten aan de basis kunnen liggen van uw psychische problemen. In dit verband moet volledigheidshalve worden benadrukt dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit traumatische gebeurtenissen niet automatisch leidt tot het besluit dat deze asielzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen "*48/3 tot 48/7, en 62"* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige*

voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*".

2.2.1. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), merkt de Raad op dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.
Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.
De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden wijzen verzoekende partijen er vooreerst op dat hun problemen plaatsvonden tussen 2008 en 2010 en dat zij pas voor het eerst op het Commissariaat-generaal gehoord werden op, wat betreft eerste verzoekende partij, 16 november 2016 en, wat betreft tweede verzoekende partij, 12 februari 2015. In tussentijd hebben zij veel meegemaakt, en met dit tijdsverloop dient dan ook rekening gehouden te worden bij de beoordeling van hun verklaringen. Daarnaast verwijzen zij naar de psychische problemen van eerste verzoekende partij, hetgeen impact heeft op haar bekwaamheid om haar asielrelaas te vertellen. Tevens dient er rekening mee gehouden te worden dat op het moment dat tweede verzoekende partij voor het eerst werd gehoord haar man juist was opgenomen in het ziekenhuis, zij zwanger was en bovendien net vernomen had dat er weer een risico was op een miskraam. Aangaande hun betoog dat de lange duur van hun asielprocedure, de traumatische aard van de gebeurtenissen en de psychische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij een belangrijke impact hebben op hun herinneringen, citeren verzoekende partijen in hun verzoekschrift uit verschillende artikels en rapporten en verwijzen zij tevens naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij stellen ten slotte nog dat "*(e)nkel sommige details van hun relaas (…) niet nauwkeurig (zijn) en soms licht tegenstrijdig (zijn)"*.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat de verklaringen van verzoekende partijen omtrent het incident dat tot hun vlucht uit hun land van herkomst zou hebben geleid, met name de aanval op de winkel van eerste verzoekende partij in mei 2010, uitermate ernstige tegenstrijdigheden bevatten die geenszins verklaard kunnen worden door de lange duur van hun asielprocedure, de traumatische aard van de voorgehouden gebeurtenissen en de psychische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen, *in casu* de aanleiding van de vlucht van verzoekende partijen uit hun land van herkomst, in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de traumatische aard van de gebeurtenissen en de psychische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij, wijst de Raad erop dat door verwerende partij in verband met de Belgische medische attesten die verzoekende partijen dienaangaande aanbrachten uitgebreid het volgende wordt gemotiveerd: "*In de Belgische medische attesten dd. 31/08/2010, 07/09/2010, 20/01/2015, 09/02/2015, 13/02/2015, 18/05/2015, 10/08/2015, 18/02/2016 en 03/11/2016 wordt melding gemaakt dat u voor psychiatrische behandeling werd gehospitaliseerd voor uw depressieve toestand n.a.v. het overlijden van jullie kind en de problematische zwangerschap van uw vrouw. Er dient begrip te worden opgebracht voor de problemen die u en uw vrouw ten gevolge hiervan ondervonden en de impact dat dit op jullie had. Ondertussen bent u in behandeling waardoor u zich rustig voelt en heeft u werk gevonden in België (CGVS p. 2 & 4) waaruit blijkt dat uw toestand min of meer genormaliseerd is. De depressieve toestand waar u toen in verkeerde biedt aldus geen verklaring voor de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden tussen jullie opeenvolgende verklaringen. In het medisch attest dd. 30/11/2016 worden enkele afwijkingen aan de rechterkant van uw gelaat omschreven maar dit levert geen informatie over de door uw beweerde omstandigheden dat u deze zou opgelopen hebben. Het medisch attest dd. 20/01/2015 vermeldt ook dat u door recente gewelddadige voorvallen in uw dorp waar u van afkomstig bent een grote angst heeft opgelopen en het dan ook evident is dat dit uw geheugen- en concentratieproblemen kan verklaren. Het medisch attest dd. 03/11/2016 vermeldt ook dat u psychotrope medicijnen inneemt die een verklaring biedt voor de geheugen- en concentratieproblemen die u ondervindt. Voor wat deze attesten betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen verklaren. Uit deze attesten blijkt immers niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente*

verklaringen af te leggen. In dit verband kan er trouwens op gewezen worden dat uit een analyse van uw gehoorverslag van het CGVS blijkt dat u aangaande uw asielrelaas wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen (bv. over de oorzaak van uw problemen, de aanval op u in 2008 en 2010, uw diverse opleidingen en werkzaamheden) en beschrijvingen (namen, data, plaatsen, e.d.) af te leggen (zie CGVS p. 6-12). Bovendien moet opgemerkt worden dat de eventuele problemen die u zou ondervinden geen uitleg biedt voor de ernstige tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw. Ook biedt het geen verklaring waarom u en uw vrouw bij aankomst logen over jullie vluchtroute en jullie internationaal paspoort voor de bevoegde asielinstanties achterhielden. Alhoewel er in het attest dd. 20/01/2015 gesuggereerd wordt dat uw psychologische toestand in verband zou kunnen staan met de door in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen, kan dit niet met zekerheid worden vastgesteld. Deze attesten bevatten immers slechts summiere informatie over uw vervolgingsvrees, die enkel gebaseerd kan zijn op uw verklaringen en aldus geen objectieve bewijswaarde heeft. Deze attesten vormen aldus geen bewijs dat uw psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten. Hierbij moet worden opgemerkt dat uit het attest dd. 07/09/2010 blijkt dat u reeds sinds 2001 angstig en depressief bent en het aldus mogelijk is dat andere feiten aan de basis kunnen liggen van uw psychische problemen. In dit verband moet volledigheidshalve worden benadrukt dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit traumatische gebeurtenissen niet automatisch leidt tot het besluit dat deze asielzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.". Voormelde vaststellingen worden door verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* weerlegd. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen tot op heden nalaten enig medisch attest bij te brengen waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwijzing naar de psychische problemen van eerste verzoekende partij, alsook naar de situatie waarin tweede verzoekende partij zich bevond tijdens haar eerste gehoor, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, geenszins kan volstaan om de flagrante tegenstrijdigheden in hun verklaringen omtrent het incident dat de aanleiding was voor hun vlucht uit hun land van herkomst te vergoelijken. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de citaten uit verschillende artikels en rapporten geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat verzoekende partijen *in casu* niet aantonen dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.6. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen voor het overige in hun verzoekschrift niet verder komen dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, zonder evenwel de verschillende vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Verzoekende partijen stellen dat "*verzoeker onmogelijk kon weten hoelang de belagers in zijn winkel zijn gebleven"* en dat zij "*gewoon iets gezegd (heeft)"*, doch gaan zij eraan voorbij dat eerste verzoekende partij de aanwezigheid van de belagers in haar winkel niettemin schatte op ongeveer 30 à 40 minuten, hetgeen manifest verschilt met de verklaring van tweede verzoekende partij die stelde dat de belagers 2 à 3 minuten in de winkel zijn gebleven. Waar ze in het verzoekschrift stellen dat tweede verzoekende partij telkens duidelijk gemaakt heeft dat ze de belagers niet heeft zien binnenkomen, waardoor ze niet precies kon weten hoelang ze in de winkel zijn gebleven, bemerkt de Raad dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk aangaf dat de oma van eerste verzoekende partij de belagers heeft zien binnengaan in de winkel, dat de belagers 2 à 3 minuten in de winkel zijn gebleven en dat tweede verzoekende partij toen naar buiten rende en de belagers op dat moment aan het instappen waren in hun wagens (administratief dossier S. G., stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 12/02/2015, p. 13; administratief dossier S. P., stuk 17). Dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas nu redelijkerwijze verwacht mag worden dat indien een dergelijk ingrijpend incident, waarbij er schoten werden gelost, zich zou voorgedaan hebben, verzoekende partijen hierover zouden gecommuniceerd hebben en hieromtrent gelijklopende verklaringen kunnen afleggen. In dat licht is het tevens opmerkelijk dat eerste verzoekende partij op de vraag of haar vrouw die dag haar belagers heeft gezien, stelt "*Denk van niet"* terwijl tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nochtans aangaf dat zij zag hoe de belagers in hun wagens stapten en wegreden (administratief dossier S. G., stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 12/02/2015, p. 13; administratief dossier S. P., stuk 17). Waar verzoekende partijen verwijzen naar de verklaring van tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor dat de oma van eerste verzoekende partij inderdaad in de binnenkoer was, doch dat zij niet wist

of deze iets gehoord of gezien had, wijst de Raad erop dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nog tot tweemaal toe uitdrukkelijk aangaf dat de oma van eerste verzoekende partij de belagers heeft zien binnengaan in de winkel (administratief dossier S. G., stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 12/02/2015, p. 13; administratief dossier S. P., stuk 17). Haar verklaringen zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig. Wat betreft het al dan niet ontvangen van een antwoord op de brief verstuurd naar de president, stellen verzoekende partij dat het gaat om een misverstand in hoofde van tweede verzoekende partij en dat zij waarschijnlijk verkeerd begrepen had dat er een brief was aangekomen. De Raad stelt evenwel vast dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nog uitgebreid uiteenzette wanneer en op welke manier zij het antwoord hadden ontvangen, stellende dat haar man na het ontvangen van dit antwoord contact opnam met zijn vriend om de papieren in orde te maken om het land te verlaten (administratief dossier S. G., stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 12/02/2015, p. 14; administratief dossier S. P., stuk 17). Gelet op deze uitgebreide verklaringen omtrent het ontvangen van het antwoord op hun brief, komt de bewering van verzoekende partijen dat het zou gaan om een misverstand geenszins overtuigend over. Voorts trachten verzoekende partijen aan te tonen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk te verenigen zijn met deze tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waarbij zij in hun verzoekschrift de verklaringen van eerste verzoekende partij citeren, doch stelt de Raad vast dat zij hierbij relevante verklaringen van tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal weglaten en in het bijzonder de uitdrukkelijke ontkenning van eerste verzoekende partij als zou de politiechef haar gevraagd hebben om haar klacht in te trekken (administratief dossier S. P., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/11/2016, p. 8; administratief dossier S. G., stuk 19). Deze laatste verklaring is dan ook duidelijk tegenstrijdig met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij uitdrukkelijk stelde dat de politiechef bij haar langskwam om te vragen om haar klacht in te trekken. De Raad wijst er nog op dat de verklaringen van eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen, in het Armeens, waarna eerste verzoekende partij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier S. P., stuk 18, vragenlijst CGVS, p. 4; administratief dossier S. G., stuk 19). De Raad besluit dat verzoekende partijen met hun betoog geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen van verwerende partij die steun vinden in de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

2.2.7. Ten slotte is de Raad nog van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partijen aanvankelijk hebben gelogen omtrent hun vluchtroute uit Armenië – aanvankelijk stelden zij dat zij op 21/07/2010 het vliegtuig namen van Erevan naar Minsk (Belarus) van waar zij op 24/07/2010 in een wagen door een smokkelaar naar België werden gebracht, dat zij nooit een visum hebben aangevraagd en dat hun paspoort door de smokkelaar in beslag was genomen, terwijl uit de informatie waarover DVZ beschikte echter bleek dat zij op 14/07/2010 een Italiaans visum hadden verkregen en op 24/07/2010 met een vliegtuig naar Praag zijn gereisd – wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas daar duidelijkheid verschaffen omtrent de reisweg van primordiaal belang is voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Dat zij op het Commissariaat-generaal hebben toegegeven dat zij hierover hebben gelogen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij hierover niettemin aanvankelijk bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd en bovendien zelfs na confrontatie op de Dienst Vreemdelingenzaken met de informatie waaruit bleek dat zij wel degelijk een visum hadden aangevraagd bleven ontkennen een visum te hebben aangevraagd (administratief dossier S. P., stuk 18, overnameverzoek, vraag 27; administratief dossier S. G., stuk 20, overnameverzoek, vraag 27). Daarnaast blijkt uit hun latere verklaringen dat toen zij asiel aanvroegen, zij nog in het bezit van hun internationaal paspoort waren, maar dit zouden zij verloren hebben toen zij naar Italië werden gerepatrieerd (administratief dossier S.P., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 16/11/2016, p. 6; administratief dossier S.G., stuk 19). Door opzettelijk hun internationaal paspoort achter te houden voor de asielinstanties en daarenboven een fictieve reisweg en fictieve reisdata op te geven, ondergraven verzoekende partijen zowel de geloofwaardigheid van hun asielrelaas als hun algemene oprechtheid. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de motivering van de commissaris-generaal als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande kernelementen van hun asielrelaas, en de vaststelling dat verzoekende partijen gelogen hebben over hun vluchtroute uit Armenië, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen nog menen dat verwerende partij contact had moeten opnemen met de Italiaanse asielinstanties teneinde na te gaan of de zus van eerste verzoekende partij er erkend werd als vluchteling, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei

1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Hoe dan ook wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, hetgeen *in casu* is gebeurd.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.
De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.
In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen "*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen"* en van "*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"* schenden, leidt de Raad af dat verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier S.P., stukken 16 en 17; administratief dossier S. G., stukken 18 en 19) en dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 november 2016 en tweede verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 12 februari 2015 en 16 november 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-

generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	J. BIEBAUT